

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **RaP.**, so sídlom v K., IČO: X., zastúpenej JUDr. G., advokátom so sídlom v K., proti povinnej **J.**, bývajúcej v P., o **vymoženie 26,30 Eur s príslušenstvom a trov konania vo výške 230 Eur**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 27 Er 884/2010, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 27. júna 2013 sp. zn. 22 CoE 57/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Oprávnená podala súdnej exekútorke dňa 29. novembra 2010 návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 26,30 € s príslušenstvom. Povinnosť zaplatiť jej túto sumu preukazovala rozhodcovským rozsudkom A. z 8. marca 2010 sp. zn. 2 C 1184/2009. Súdna exekútorka následne v zmysle § 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) požiadala Okresný súd Prešov o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Okresný súd Prešov (ďalej len „exekučný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) uznesením z 9. decembra 2011 č.k. 27 Er 884/2010-14 zamietol žiadosť súdnej exekútorke o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Rozhodnutie odôvodnil vyslovením záveru o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky ako zmluvnej podmienky nachádzajúcej sa v časti XV. bod 1 a 2 všeobecných poisťných podmienkach, ktoré tvorili neoddeliteľnú súčasť poisťnej zmluvy zo 4. septembra 2007. Poukázal na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 45

ods. 1 a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, § 52, § 53 ods. 1 a ods. 5 a § 54 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná, lebo povinná nemala možnosť zmeniť obsah dokumentov tvoriacich neoddeliteľnú časť poisťnej zmluvy (mohla ju len akceptovať alebo neakceptovať ako celok). Bolo výlučne na oprávnenej, koho určí za rozhodcu, resp. za rozhodcovský súd, pričom napokon vybrala pod zámienkou účelnosti, praktickosti a rýchlosti rozhodcovský súd, v prípade ktorého priznané trovy konania niekoľkonásobne prevyšujú výšku predmetu sporu. Povinne sa týmto zabránilo, aby svoje práva bránil pred všeobecným súdom. Predmetnou rozhodcovskou doložkou došlo k narušeniu rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa (povinného – dlžníka), z ktorého dôvodu bola už v čase uzatvárania zmluvy neprijateľnou podmienkou a ako taká bola už od počiatku neplatná podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka. Rozhodcovský rozsudok vydaný v takomto konaní nemôže byť riadnym exekučným titulom na vykonanie exekúcie (je materiálne nevykonateľný). Žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preto nevyhovelo.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Prešove uznesením z 27. júna 2013 sp. zn. 22 CoE 57/2013 napadnuté uznesenie exekučného súdu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Stotožnil sa s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení exekučného súdu. Uviedol, že v danom prípade rozhodcovská doložka sa nachádza v poisťnej zmluve uzatvorenej medzi oprávnenou a povinnou v časti všeobecné obchodné podmienky bod XV., táto nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná, čo vyplýva aj z jej zaradenia do všeobecných obchodných podmienok. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdneho dvoru proti neprijateľným podmienkam v spotrebiteľských zmluvách - prípad Asturcom, Oceano Grupo Editorial, Mostaza Claro, na uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 6 CoE 60/2011, nález IV. ÚS 5/2011, IV. ÚS 60/2011. Stotožnil sa s dôvodmi súdu prvého stupňa, že takto dohodnutá rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa čím napĺňa znaky neprijateľnej podmienky v zmysle § 53 ods. 1 OZ.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie oprávnená (ďalej aj ako „dovolatelka“). Navrhla napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené rozhodnutie okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Žiadala

odložiť vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22 CoE 57/2013. Tvrdila, že dovolanie je procesne prípustné z dôvodov podľa § 237 O.s.p. Uviedla, že súdy v danom prípade rozhodovali vo veci, ktorá nepatrí do ich právomoci a tým zaťažili konanie vadou v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p. Podľa jej názoru Exekučný poriadok neumožňuje exekučnému súdu skúmať prijateľnosť či neprijateľnosť rozhodcovskej doložky. Arbitrážny rozsudok má v súlade s ust. § 35 v spojení s ust. § 51 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní a ust. § 159 O.s.p. účinky právoplatného rozsudku. Ten je záväzný pre všetky orgány vrátane exekučného súdu. Exekučný súd nemá právomoc skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy, resp. rozhodcovskej doložky. Ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. umožňuje v tam vymenovaných prípadoch exekučné konanie zastaviť, nie však zamietnuť žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Skúmanie (ne)platnosti rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky v exekučnom konaní nemá žiadnu oporu v relevantných právnych predpisoch.

Okrem toho namietala, že súdy jej nesprávnym postupom odňali možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). I keď sa v exekučnom konaní vo všeobecnosti nevykonáva dokazovanie, súdy rozhodli bez toho, aby jej umožnili sa vyjadriť k vykonaným dôkazom. Zároveň podrobne vysvetlila, ktoré časti predložených listín v ich vzájomnej väzbe viedli k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy.

Dovolanie odôvodnila tiež tým, že súdy nižších stupňov svoje rozhodnutia založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Povinná sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v čas oprávnená, zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 Os.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr skúmal splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti rozhodnutia.

Nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

V ďalšom pristúpil k posúdeniu, či dovolanie oprávnenej smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.).

Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky vyššie uvedených uznesení, preto dovolanie oprávnenej podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa odvolací súd otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolaiteľka vady v zmysle § 237 písm. b/ až e/, g/ O.s.p. nenamietala a tieto nezistil ani odvolací súd.

Prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania odôvodňovala oprávnená predovšetkým tým, že v danom prípade sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O.s.p.).

V občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 1 O.s.p.). V občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy (§ 7 ods. 2 O.s.p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O.s.p.).

Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

V danom prípade dovolateľka procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. a/ O.s.p. odôvodnila tým, že v rozpore so zákonom súdy preskúmavali právoplatný exekučný titul a že bez zákonom zvereného oprávnenia skúmali prijateľnosť, či neprijateľnosť rozhodcovskej doložky. Dovolateľka tak v skutočnosti namietala, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona.

Dovolaním napadnuté rozhodnutia boli vydané v exekučnom konaní, v ktorom právomoc súdov (exekučného súdu ako aj súdu rozhodujúceho v inštančnom postupe) vyplýva jednoznačne priamo zo zákona (z Exekučného poriadku, z ustanovení § 29, § 38 ods. 3 a § 34 ods. 1).

Námietka dovolateľky o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p. tak nebola opodstatnená.

Dovolateľka tiež namietala, že došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že súdy vykonali dokazovanie bez nariadenia pojednávania a bez jej účasti.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť pred ním konať a uplatňovať a realizovať procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

V preskúmvanej veci dospelo exekučné konanie do štádia posudzovania splnenia tých zákonom stanovených procesných predpokladov, za ktorých súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Dovoláním je napadnuté rozhodnutie vydané v tomto štádiu exekučného konania.

Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. V súvislosti s tým najmä skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O.s.p. V štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávnenej v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu upravenú v ustanoveniach § 120 až § 136 O.s.p.) – postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín a príloh. Vzhľadom na to sa toto oboznamovanie s obsahom listín, posudzovanie splnenia podmienok konania a tiež predpokladov, za ktorých možno vyhovieť žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávnenej a povinnej. Ak teda dovolateľka vyvodzovala existenciu vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. z toho, že súdy vykonali dokazovanie bez nariadenia pojednávania a v jej neprítomnosti, ide o námietku neopodstatnenú.

Dovolateľka napokon tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje súd konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Keďže prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie oprávnenej v súlade s § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p., keď povinnej v tomto konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. marca 2014

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová